...کلي کیسې

...اوښکو ډکې وې، د ټیکري لاندې یې تور
...ایه ښکارېده، ښه ښېبه یې سترګې هنداري
...ړې اوښکې له سترګو راووتلې، په غریو شوه،
...ولګېدې، بانه یې یو بل کې وروستل، لانده

... کیسې پیل و. که لنډه کیسه، په پیل کې دا
... لوستونکی به د کیسې تر پایه ورسره بیایي.
...، د نهیلۍ علت یې څه و؟ خاوند، ورور یا
...وربانديې رالوېدلې ده؟
...، لوستونکی مجبوره دی چې د خپلو پوښتنو

...لوستونکی پوهېږي چې کیسه څه ده. په بله
...ړی وي چې لوستونکي ته دا ډول پیل په زړه

...سفزي صاحب راغلې ټولې کیسې له تلوسې
... د کیسې په پای باندې پوه نه شي او کیسه

((درزشو...مړه دوړه له خاوروپورته شوه، جمال دلومړی لیکې کندې ته ځان واچو...بله مرمی یې دسرله پاسه تېره شوه، له ښې اوکېڼ لورې یې نورو ملګروځانونه دکندې منځ ته وغورځول، ټولوپه بیره خپلوټوپکونوباندې ګوتې کش کړې...چمتوشول، خوټول دقومندان غږته په تمه ول.))

دا برخه مې د یوسفزي صاحب د (برید) له کیسې څخه راواخیسته. دا تصویر په دې توګه هم لیکل کېدای شواى:

جګړه وه، مرمی اورېدلې، جمال د لومړی لیکې کندې ته ځان واچاوه.......

خو دې ډول تصویر ته د مړه تصویر نوم ورکولی شو، ھغه تصویر چې په (درز شو...) او (مړه دوړه له خاورو پورته شوه) کی شته، په مړه تصویر کې یې درک نه شو موندلی. (درز شو) (مړه دوړه له خاورو پورته شوه) ژوندي تصویرونه دي، لوستونکی د جنګ صحنې ته بیایي او د جنګ د صحنې له لیدلو سره سره، د هاوان د مرمی او یا هم د ماین د چاودنې غږ هم رابانديې اوروي. دا ډول تصویرونه په ذهن کې ژوندي کېږي، سا اخلي او لوستونکی هم خپل ځان په هماغه صحنه کې احساسوي، چېرته چې د کیسې کرکټر یا کرکټرونه دي.

یوسفزی صاحب د تصویر په جوړولو کې تکړه دی، ژوندي تصویرونه جوړوي، داسې تصویرونه چې د لوستونکي په ذهن کې حرکت پیدا کوي.

د یوسفزي صاحب د کیسو د ژبې یوه بېلګه به د (پاچا) د کیسې له یوې برخې راواخلو ((ماشوم په زاړه ټیم کې مزی واچو، په خړو خاورو یې کش کړ، د سترګو رپ سره د حوېلۍ اخر ته ورسېد، له ځمکې تاو پورته کېده، حوېلۍ سیوری نه درلود، په منځ کې یې یوازې یوه خېمه ولاړه وه، د هلک له خولې د موټر غږ پورته کېده...هارنډونه یې وهل، بېرته د حوېلۍ بر سرته راغی، لوڅو پښو یې د خاورو رنګ اخیستی و، له رنګه تور مخ یې لمر ته بربښېده.))

ځینې لیکوالان د پېچلو کلماتو او اصطلاحاتو پسې ګرځي او په دې فکر کې دي چې مغلق او پېچلي کلمات کیسه او یا هم کومه بله لیکنه پیاوړې کوي او په دې سره پخپله لیکوال پوه او د ډېرې مطالعې خاوند ښکاري، خوپوښتنه داده چې موږ کیسه

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د چا له پاره لیکو؟ ایا هغوی په دا ډول پېچلو کلماتو پوهيږي؟ ایا د مغلقو تورو کارول هنر دی؟

نه، کیسه د لغاتو ډیکشنري نه ده او نه هم یوائې د پوهنتون محصلین یا استادان کیسې لولي. کیسه د ټولو هغو کسانو له پاره لیکل کېږي چې یو څه لوستی شي. په دې کې باسواده دهقان، د پنځم صنف زده کونکی، د پوهنتون محصل، استاد... ټول راځي، نو د کیسې ژبه باید ساده وي.

یوسفزي صاحب همدې ټکي ته پام کړی، هغه ژبه یې را اخیستې ده چې ټولو ته د پوهاوي وړ وي، واړه او زاړه وربان‌دې پوه شي او هېڅوک ونه وایي چې دا (ټکی) نو څه مانا؟

د یوسفزي صاب نثر خوږ دی، لنډې جملې لري او لوستونکی نه ستړی کوي.

ډیالوګونه یې هم لنډ او طبیعي دي، هر څوک یې له خپلې پوهې سره سم غږولی دی، د کیسو موضوعات یې تر ډېره نوي دي او که ځینې موضوعات زاړه هم وي، نو له یوې داسې زاویې یې ورته کتلي دي چې نوې بڼه یې ورکړې ده. نوې زاویه، په خپله نوې موضوع ده.

د ((سلګۍ)) په کتاب کې راغلې ټولې لنډې کیسې ښکلې او له پیغامونو ډکې دي. که یې په هره برخه بحث وکړو، نو کتابونه پرې لیکل کېدای شي، په دې کیسو کې زموږ د خلکو ناخوالې انځور شوي، هغو ستونزو ته اشاره شوې چې همدا اوس موږ ورسره مخ یو. یوسفزي صاحب همدا ستونزې د هنر په جامه کې رانغاړلې او په ښه توګه یې انعکاس ورکړی دی.

ویې لولئ او خوند ترې واخلئ!.

د ښاغلي یوسفزي صاحب د لا بریاوو په تمه

په درنښت

نصیراحمد احمدي

۲۸-۲-۱۳۹۴

د یوسفزي سلګۍ

د ښاغلي عزیزالدین یوسفزي د لنډو کیسو پېښې ده له خپل چاپېریال نه راټولې کړې او په هره یوه کې د ده د اوسني چاپېریال انځورونه وینو!

ده لنډې کیسې رښتیا هم لنډې لیکلي.د دغو کیسو په لوستو سړی پوهېدی شي، چې ده د کیسې په شاوخوا کې څومره نورې خبرې لوستونکو ته پرېښې او یوازې یې غټ غټ ټکي ترې رالیکلي دي.

په کیسه کې یوه پېښه په مینه او په زړه پورې ډول بیانول د ټولې کیسې اصلي منځپانګه په ډاګه کوي. پېښه د موضوع په انتخاب پورې اړه لري او موضوع د ذهن د منلو خبره وي؛ډېر خلک هره ورځ داسې پېښې ګوري، چې کیسه وي، خو لیکلې کیسه بیا د هر ذهن کار نه وي، ښاغلي یوسفزي ته خدای خلاق ذهن ورکړی، ځکه خو یې له خپلو لیدنو کتنو کیسې جوړې کړې او د خپل وخت د چاپیریال یو ډول ګزارش یې په ادبي ژبه وړاندې کړی دی.

ما دده زیاتره کیسې ولوستې. لنډې دي، د کیسې پیل یې خوندور دی، کرکټرونه یې رانه دي او په ابهام کې نه دي. ان له پیله ورسره تلوسه ملګرې وي.خبرې اترې په کې ډېرې اضافي نه دي او له سیمه ییز طرز فکر سره ښخې برابرې دي.له کیسې نه زېږدونکی خیال یې هم روڼ دی.لوستونکي ته که څه پرېږدي هم، نو د هغه ذهن په کې نه بندیږي. د اوسنی لنډې کیسې له تعریفونو سره سم د ده زیاتره کیسې یو مناسب وروستی تمځای یا اوج ټکی لري، چې لوستونکی له اړتیا سره سم ژور سوچ ته اړباسي او په پای کې دا چې د کیسو په لیکنه د ژوندانه لپاره یو ښه پیغام وړاندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوي.

ددې ټولګې پیل له داسې کیسې شوی، چې زموږ د بې تعلیمه ټولنې یو ښه انځور راښیي.«تعلیم» کیسه زموږ د ژوند کیسه ده. موږ ولې تعلیم نه لرو؟ ولې مو مېرمنې په داسې یوه حالت کې دي، چې د ټیلفون کولو وسه هم په کې نه شته.دا یوه مېرمن نه ده، پوره ولس دی او په هر ځای کې له داسې یوه حالت سره مخ دي، چې نیم ژوند هم ورته نه دی پاتې.د دې کیسې پای هم په داسې یوه انداز شوی، چې لوستونکی فکر کوي، لیکونکی به ګنې نورې خبرې هم لري.اوس - اوس د کیسو همدا بڼه ډېره مناسبه ده، چې لږه کیسه ویونکي ته هم پاتې شي او د پښتو متل له مخې « په نیمه یوه شي!»

دویمه کیسه هم زموږ د اوسني ترافیکي نظم یوه ځنډه راښیي، چې موږ له دغې ژوندنۍ اړتیا سره څه ډول چلن کوو!؟ که څه هم په دغه کیسه کې به ځینې مکالمې اضافي ښکاري، خو په عمومي توګه کیسه دومره لنډه ده، چې دا په کې نه معلومیږي!؟

ورپسې یوه ډېره لنډه کیسه لولو، چې اوس - اوس دغو کیسو ته« کیسه ګۍ» وایي.دا زیاتره د انټرنیټ د وخت کیسه ګۍ دي، چې په لنډ مهال کې دود شوي.ان کله کله د نامسلکي لیکوالو په دغو ډول لنډو کیسو پیښېږو. دا ډول کیسې نو بېخي لنډې دي.معلومیږي، چې انسان له یوې نه بلې ورځې ته څومره د لنډون په منډه سر دی.دا یې ښې بیلګې دي.د کیسه ګۍ ټکی هم اوس- اوس دود شوی، خو ما دا ټکی یو ځل مخکې د ارواښاد قلندر مومند د لنډو کیسو ټولګې (ګجرې) په سریزه کې کتلی و.دا سریزه د ارواښاد کامل مومند وه. کامل صیب د یوه انګلیسي لیکوال N.U.KOK له خولې یوه کیسه ګۍ لیکلې وه، چې داسې وه:

« د اور ګاډي په ډبه کې یوه ښاغلي خپل ملګري ته ووی:

- زه په ارواوو (ارواحو) عقیده نه لرم!

خوا کې ناست ملګری یې ووی:

- ښه، عقیده نه لرې!!»

ښاغلي کامل دې ته« کیسه ګۍ » ټکی کارولی، خو دا ټکی ماته تردې هم پخوانی ښکاري. په پښتو فوکلور کې ډېرې نورې وړې کیسې هم شته، چې زموږ ښځینه یې د کیسه ګۍ په نومونو یادوي. په هره توګه مطلب مې داو، چې په لنډو کیسو کې اوس نورې لنډې کیسې هم راوتي دي. ښاغلی یوسفزی یې وخت ناوخت په فیسبوک پاڼه خپروي.دا کیسه ګۍ «ازادي» یې هم غالباً اول ځل همدلته خپره کړې.که څه هم دا د ښاغلي کاک غونډې هومره لنډه نه ده، خو په همدې ډول کیسو کې د ګڼلو ځای لري.

ددې کیسه ګۍ پیغام خو نور هم جوت دی، خو یوه خبره ده، چې د عسکر او د توري د خاوند مقابله که اوسنۍ خبره وي، نو بیا خو لږه ګډوډه ده او که پخوانۍ وي او اوس لیکل شوي وي، نو بیا به پرې د «خو» ګوته ایښول لږ ګران وي.خو ده په روڼوالي کې خپلې اوږې سپکې کړي او ګزارشي بڼه یې ورکړې، چې په محتویاتو یې، دی څوک نه شي ملامتوی!!

د «لور= Daughter)کیسه هم لنډه ده، زموږ د پښتني ژوند اوږد داستان په کې پروت دی.د پلار د څېرې انځورنه او بیا ورپسې د لور د ارماني ژوند د یوې ځنډې لیکل خواږه دي. په دې کیسه کې که لور د سپینو وینښتو پر ځای د تورو وینښتو والا وای، لابه دلچسپه وه. په کیسه کې ممکن ځینې لوستونکي هغو ته پاتې کیسه درک نه شي کړای، خو په خپله د کیسې اوسنی پلاټ هم یو بلا پیغام لري.

«سلګۍ» کیسه هم زموږ د ژوند یو اوږد ځوروونکی داستان بیانوي، چې پلرونه له لوڼو سره او یا په بله ژبه نارینه له ښځینه وو سره څه څه نه کوي؟ ددې کیسې پیغام تر نورو ډېر روښانه اواسانه دی!

د «اوښکه» کیسه هم کیسه ګۍ ده، چې د پښتني ښځینه وو د محرمیت او محرومیت داستان ژاړي او په زړه پورې ده.

«برید» کیسه هم د وطن د ویاړونو د یوې برخې کیسه ده، چې څه وړ موږ له نورو سره لاس په ګریوان یو.

ورپسې د «پاچا» کیسه هم زموږ د اوسني خواره واره او بې باوره ژوندانه یوه برخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

رانښيي.

بيا د «چوپتيا» کيسه ګی هم له آره يوه غښه کيسه ده، خو ده پـه ډېـر مهـارت وړه کړې، که نه دا هر يو، ماشوم او مور په ډېر تفصيل بيانېدی شول.

«ښکلا»، « زه بدلمنه نه يم» او «حواله» ددې ټـولګې وروستـۍ درې کيسـې دي، چې هـر يـوه د بيـان خـاص انـداز لـري او لوسـتونکی ډاډمنـوي، چـې ښـاغلی ليکـوال عزيزالدين يوسفزی به زمونږ د اوسنيولنډو کيسو يو وخت نومـوتی ليکـوال وي- کـه خـير وي - او ورسره به مونږ ته له زړه وړونکو خبرو ډکې کيسې په اوسنيو لنډو کيسو او لا لنډو کيسو (کسيه ګيو) اړوي.

يوسفزي ته دې خدای همت ورکړي، چې د پښتو ژبې د هنري نثر ليکنې ډګر ته په خوشاله زړه رانوتی. او ذهن وفکر يې د کيسې په شان د ژور سوچ خبرو ته وزګار کـړی دی.

دده په هره کيسه ډېـرې خبرې کېـدی شي او ولـې بـه نـه شي کېـدی، چـې زمـونږ اوسنی ژوند له جګړو، ننګونو، ناوړه دودونو او له ګڼو نورو ستونزو ډک دی او داسـتونزې د زياترو ترمنځ ګډې دي. يوازې يو کيسـه ليکـونکی کـړای شي، دا ډول چاپيريـال پـه ادبي لفظونو کې وکاږي.

زه ښاغلي يوسفزي ته ددې لومړنۍ هڅې مبارکي وايم. که يو نـيم ځـای دی چرتـه ښوېيدلی هم وي، خو اوس ورته له نيوکو نـه هڅـول ډېـره ګټـه لـري. ژونـد يـې لا پـه مخکې دی، څو کاله وروسته به په خپله پوه شي، چې کوم کاره ځايونه بايد سم کړي.

ټولو ته له مينې او درناويو سره

محمد داود وفا

جلال اباد

۲۰۱۵.۵.۱۹

۱۳۹۴.۲.۲۹ل

زما کيسې

ماشومتوب ښکلی وي،د ملي بس له کړکۍ مې سر ايستی و،مور ته مې ژړل او پـه لاندې سرک کې روان نور موټرونه مې ترې غوښتل. لاره بنـده وه،مـلي بـس د مـاهيپر پورته سر کې ولاړ و،لاندې سرک کې موټرونه کوچني ښکارېدل،په يو تونل به ننوتـل او له بل به ووتل؛نو ځکه له پورته د هغې ساحې تصوير راته د ماشومانو د لوبـو ميـدان و. دا مې د ژوند د لومړي پړاو لومړنی تصوير دی او په ذهن کې مې تر اوسه پاتې،چې پـه ياد راوړلو يې اوس هم ترې خوند اخلم.

خبره مې پر تصوير رايادہ کړه،د کيسې په ټولو توکونو کـې مـې د تصـوير ترسـيمول ډېر خوښيږي،کېدای شي دا مينه به مې د هماغه ماشومتوب له وخته راسره ملـه وه،لـه مشرانو مې کيسې اورېدلې،کله به چې کوم مېلمه مونږ کره راغی؛نو زما تمـه بـه تـرې دا وه،چې يوه کيسه پيل کړي،بيا به مې په مينه اورېده،کله بـه چـې خپلوانـو کـره مېلمانـه شوو؛نو د کيسو پنډ به مې له خپلو همزولو ماشومانو سره خالي کړ.

د ښوونځي له دورې سره مې د کيسه ييزو ليکنو سره مينه يـوه پـر دوه شـوه،کتابونه او مجلې به مې د کيسو لپاره ډېر خوښېدل،بيا داسې وخت راغی چې د لومړي ځل لپاره مې د يوې کيسې موضوع په ذهن کې پيدا شوه،د ليکلو کوښښ مې وکړ،يو څه بريـالی شوم،کېدای شي دا به مې د کيسو سره د ډېرې مينې او د کيسو د ډېـرې لوسـتنې وجـه وه،په هر حال،ملګرو مې ډېره خوښه کړه،ښوونکو وهڅولم،سر له واره مې په مجله کې د خپرېدو لپاره ورکړه او خپره شوه.

کيسه ليکل مې په مينه پيل کړل،کوښښ مې دا و،چې د لوسـتونکو د نيوکـو لـړۍ لړه راکمه کړم؛نو ځکه به مې يوه کيسه په ډېر ځنډ کې ليکله،لنـده دا چـې دې مينـې د

ادبیاتو پوهنځي ته کش کړم،دلته مې په مسلکي ډول لیکوالي ولوسته،خپلې لومړنۍ نیمگړتیاوې مې تر ډېره پورې سمې کړې.

دا چې (سلگۍ) زما د لنډو کیسو لومړنۍ ټولگه ده،د خپرېدو بیړه مې ورته هېڅکله نه ده کړې،چې دې خبرې ته خپلو استادانو هم متوجه کړی یم،ما هم صبر کړی،تر څو داسې یوه ټولگه چاپ ته تیاره کړم،چې د خپرېدو وړتیا او ارزښت ولري.

د کیسې موضوعات مې له خپلې ټولنې رااخیستي،هدف مې د (ادب،د ادب لپاره) څخه ډېر لېرې دی،بلکه د (ادب،د ژوند لپاره) تر سرلیک لاندې مې خپل قلم څرخولی؛نو هیله لرم چې زما دا هڅې د خپلې ټولنې د دردونو دوا شي!.

اوس یې وخت دی چې له خپلو دوو داسې مشرانو ملگرو څخه د زړه له تله مننډوی واوسم،چې دا ټولگه د همغوی هڅونو او لارښوونو ستاسو په لاسونو کې کېښوده،په خپلو ښایسته لیکنو یې لا ښکلې کړه،قدرمن نصیراحمد احمدي،چې تر اوسه زما نالیدلی استاد دی،کتابونه یې د کیسه لیکنې لپاره زما ښوونکي او لارښوونکي دي،چې هم یې وخت ناوخت د فیسبوک او بریښنالیک له لارې راته خپلې نېکې لارښوونې راکړې.

بل هغه چا چې په دې لاره کې یې راته تر هر بل چا ډېر لاس نیوی کړی،په دې مسلک یې لا وپوهولم،زما ښاغلی استاد پوهنمل محمد داود وفا صیب دی،چې تل یې د یو ملگري په ډول راته په دې برخه کې ښې مشورې راکړې. همدارنگه خپلو ټولو ملگرو ته یو ځل بیا کور ودانی وایم،چې ددې ټولگې په خپرېدو کې یې راسره هر راز مرسته کړې ده،د منښې الفاظ مې دې تاسو ته لاپیاوړي وي،بې تاسو دې نه شم!.

امین

درنښت

عزیزالدین یوسفزی

۱۵-۳-۱۳۹۴

لغمان - عمرزیي

تعلیم

ماشوم چغې وهلې... ښځې خپل ټټر ته جوخت نیولی و، په حویلۍ کې یې ښکته او پورته گړندي گامونه اخیستل، نری کړیکو ټول کور په سر اخیستی و، د ښځې په لاس د تاو شوي اوږده مزي له څوکې مبایل ټال خوړ.

د برنډې په څنډه شین پلاستیکي ترموز ایښی و، ښځه ورتاوه شوه، تر څنگ یې ښیښنه یي گیلاس ته لاس کړ، ماشوم غلی شو، شېبه وروسته گیلاس له نیمایي اوبو ډک و، د ماشوم خولې ته یې نږدې کړ، هغه مخ واړو، بیا یې کړیکه کړه، ښځې بېرته گیلاس کېښود، له برنډې لېرې شوه، د ماشوم په تندي یې لاس کېښود، سره تبه یې درلوده، په اوږه یې واچو، ورو ورو یې خوځاوه، خو د هغه ژړا ونه دربده، له اوږې یې بېرته لېرې کړ، له غومبورې یې ترې مچه واخیسته، شونډې یې اوږدې کړې، په معصومانه انداز یې وویل:

ــــ بس نو... دغه ده، اوس دې پلار جان راځي.

ماشوم لا هماغسې ژړل، ښځې د لوی ور په لور سترگې واړولې، ور بند و، موبایل یې مخته پورته کړ، په توکمو یې گوتې کش کړې، ښه شېبه یې ورته سترگې نیولې وې، پدې کې لوی ور گړپ کړ، ښځې ور وکتل، له وره یو کوچنی هلک راننوت، شاته یې د ښوونځي بکس ځوړند و، ښځه ژر ورمخته شوه، هلک وویل:

ــــ سلام علیکم مورې! وروړک مې ولې ژاړي؟

ښځې د سلام ځواب ورکړ، خو هلک بیا وار ونیو:

ــــ د کوڅې هاغه سر ته یې ژړا راتله.

ښځې موبایل هلک ته وړاندې کړ، په وارخطایۍ یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـــ هله پرهده(فرهاده)! ژر شه، پلار ته دې زنګ ووهه، خدای دې نه کي... ورور دې له تبې مړ شو.

هلک د ښځې له لاسه موبایل واخیست، په تېزۍ یې د توکمو په سر ګوتې کېکاږلې، ژر یې غوږ ته نږدې کړ، یوه شېبه غلی و، بېرته یې ښځې ته موبایل ونیو:

ـــ هه! زنګ ورغی.

ښځې موبایل غوږ ته پورته کړ، له مقابل لوري نارینه غږ شو:

ـــ هلو!!

ښځې ځواب ورکړ:

ـــ هلو د پرهد پلاره!

ـــ اورم یې، خیرت دی؟

ښځې ماشوم ته وکتل، غلی و، سترګې یې پټېدلې، بېرته یې موبایل خولې ته نږدې کړ:

ـــ د عابد سره تبه ده، له صبایي نه په یوه چغه دی.

له مقابل لوري بېرته غږ شو:

ـــ نو ولې دې وخته نه خبرولم؟

ښځې ژور اسویلی وکړ:

ـــ کاش چې ما ام تعلیم کړی و، وخته به مې زنګ در وهلی و.

پای

سور رنګ

په موټر کې ناستو کسانو شور کړ، یوه چیغه کړه:

ـــ استاده! لږ ورو ځه...داځه کوې!؟ که په ژوند تنګ یې، موږ خو نه یو کنه..

له وروستۍ چوکۍ بل غږ کړ:

ـــ هو استاده! ربښتیا وایي، لږ ایطیاط کو.

دموټروان (استاد) تندی ګونځې شو، له ځانه سره وبړبړېده، څوشېبې په موټر کې چوپه چوپتیا شوه، ناستو کسانو بېرته له یوبل سره خپلې خبرې پیل کړې، تر څنګ مې، ښیښې خواته دنګ، نری ځوان ناست ؤ، مخ یې ماته راواړو، په غټو تورو سترګو یې وړې سپینې عینکې وې، نرې برېتونه یې درلودل، ږیره یې لنډه وه، راوړاندې شو، ورو یې راته وویل:

ـــ ډرېور ته دې پام دی!؟

زر یې بیا وویل:

ـــ غوصه ام لا دی دی، که اوس ورنه په سړک کې دترافیکي نښو پوښتنه وکې، یوه بم جواب نکې.

ومې ویل:

ـــ بې ازموېنې یې لېسانس جېب ته کړی، څه غم یې کئ.

ځوان بیا وویل:

ـــ کاش اډه کې پرې پوه وم، که خو ورسره راغلی وم.

پدې کې مخکني کس چیغه کړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـــ مخې ته وگوره استاده!!...

له چیغې سره په سړک کې دټایرونو دسولېدو غږ پورته شو، مونږ یودم په مخکنۍ چوکۍ لاسونه ولگول، د ټایرونو سوځېدونکی بوی مو حس کړ، په موټر کې شور جوړ شو، دټولو غاړې اوږدې شوې، په ډرېور یې چیغې کړې، موټر مو مخامخ ټېلرته نږدې شوی ؤ، ټېلرهم تر خپلې وسې قابو شوی ؤ خو زر تړې یو ډبل، غټ او برېتور ډرېور ښکته شو، زمونږ خواته راغی، په غوصه یې وویل:

ـــ ته ډرېور یې یا(...)!!؟

پدې کې زمونږ ډرېور ورښکته شو، غوښتل یې چې دملامتۍ سربېره، ورسره جگړه هم وکړي، خو مخکنی کس زر ورپسې ښکته شو، دټېلر ډرېور مخ ته ودرېد، په مؤدبانه انداز یې ورته وویل:

ـــ خیر دی استاده!.. ملامتي زمونږ وه، ستادې کور ودان وي چې په مونږ مخامخ رانغلې.

داځل دټېلر ډرېور له غوصې پرته وویل:

ـــ گوره وروره! ایتاسو ټولو دمرگ و ژوند مسولیت په غاړه لري، لږ ایطیاد دې وکي.

بیایې په سړک کې سپینې کرښې ته لاس ونیو او ویې ویل:

ـــ ده ته باید متوجې شي چې بل موټر نه مخکې نه شي اوپردي لاس ته وانه وړي.

شېبه وروسته بېرته په خپل موټر کې ناست وو.

د ډرېور رنگ الوتی و، خو هېڅ یې له خولې نه وتل، یوه پرې غږ کړ:

ـــ استاده! اغه دې ندي اوربدلي چې...(ایطیاد دژوند سرمایه ده).

له شاته چوکۍ نه بل غږ کړ:

ـــ استاده! که اره ورځ دې امدا حال وي؛یقین نه کوم نوره سورلۍ درسره رایشي.

پدې کې ډرېور موټر غاړې ته ودرو، په غوصه یې مخ راواړو، ویې ویل:

ـــ داخو اغه پخوانی میلي بوس ندی چې په یوه ورځ کې بم نشو رسبدی...دې ته

مرسیدس وایي، باید تېز لاړ شي.

یوه ځواب ورکړ:

ـــ خیر غواړه استاده! ار څه نه خیر بېتره ده.

ډرېور بېرته موټر روان کړ، نور هېچا ورته څه ونه ویل، ځکه چې خبرو او نصیحت پرې اثر ونکړ، یواځې دا مو غوښتل چې اوس په خیر ورسېږو او بس.

ترڅنگ مې ناست ځوان راباندې غږکړ:

ـــ وبښئ! یو ساعت کېږي چې خواپه خوا ناست یو، خویو دبل په نومونو نه یو خبر.

موسکی شوم، نوم مې ورته وښود او زیاته مې کړه:

ـــ او ستاسو!؟

ـــ زما نوم کریم دی.

ځوان موسک شو، بېرته یې له ښیښې دباندې سترگې سیخې کړې...لېرې غټ اولوی غرونه پراته ول، لمنې یې سیند ته ښکته شوې وې...شنې ښکارېدې، سیند له اوبو ډک روان ؤ...څپې یې سپینې اوجگې وې، د سیند دې غاړې ته ښکلې شنه پټیان ښکارېدل، کله کله به مو تر سترگو یو، دوه موټر تېر شول.

کریم خپل ورغوی له ښیښې اووېست...شېبه وروسته یې بېرته مخ راواړو، شونډې یې له نریو برېتونوسره وخوځېدې:

ـــ دوه کاله بعد مې داښکلې هوا حس کړه.

زر مې وویل:

ـــ ولې؟ لکه چې خارج کې وې؟.

کریم بېرته لاس له ښیښې راټول کړ، ویې ویل:

ـــ هو!.. په ترکیه کې وم، دطب پوهنځی وایم، په کلنۍ روخصتۍ راغلم او...

دکریم خبرې لا خلاصې نه وې چې مخکنې کس چیغه کړه، له چیغې سره مو زورور ټکان وخوړ، تر غوږ مې دښیښې دماتېدو اواز اویو غټ درز شو...په ځان پوه نه شوم، په سترگو مې تیاره خوره شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شېبه وروسته مې په سر درد احساس کړ، سترګې مې نه خلاصېدې، خودخلکو اوموټرونو شور مې ترغوږ کېده، په ډېرې ستونزې مې سترګې خلاصې کړې، ځمکه راباندې تاوېده، هرڅه راته تت ښکارېدل، خو ورو ورو هر څه روښانه شول، دسړک په غاړې غټې تيګې ته تکيه وم، مخامخ مې وکتل...زمونږ موټر سرچپه پروت ؤ، ترڅنګ يې بل مرسيدس په بغل لوېدلی ؤ، دسړک دواړو خواوو ته ډېر موټر ودرېدلي ول، له دواړو جنګېدلو موټرونو نه خلک چارپېره تاوېدل، چا موبايل غوږ ته نيولی ؤ... او نورو به د موټرونو له منځ نه يو يو کس راوويست، په دې کې مې سترګې په کريم ولګېدې چې له ما نه لږ لېرې پروت ؤ، سترګې يې پټې وې...په تندي يې سرو وينو لارې کړې وې، له نريو برېتونو يې تېرې شوې وې، سرته يې په وينو ککړ دستمال ايښی ؤ، ترڅنګ يې دسپينې وړې عينکې ټوټې پرتې وې...

کوښښ مې وکړ چې پورته شم، خو ښي پښې مې حرکت ونکړ، نری درد يې وکړ...لاندې مې ور وکتل، پايسه مې په وينو سره وه، زر مې پورته کړه...دزنګون لاندې غوښه څيرې وه، دهډوکي سپينه څوکه ترې راوتلې وه.

په دې کې يو څوک مې ترڅنګ راغی، لاس کې يې د اوبو بوتل ؤ، زر يې راته په خوله کې راکړ، يو ګوټ مې ترې وکړ...دامبولانس غږ شو، بوتل مې بېرته ولاړ کس ته ونيو، ولاړ کس زر وويل:

ــــ اغه دی...امبولانس راغی، الله به خير کي.

له امبولانسه دوه کسانو رامنډه واخيسته... سپينې جامې يې پرتن وې، دواړو سپينه اوږده اوسپنيزه تخته نيولې وه، لومړی کريم ته ورسېدل...دواړه کېناستل، يوه دکريم غاړې ته لاس نږدې کړ...خو بېرته غلي پاڅېدل، يوه سپينه ټوټه پرې خوره کړه.

زما تر څنګ ولاړ کس راټيټ شو... اوږه يې رالاندې کړه او دامبولانس خواته يې روان کړم، پدې کې مې سترګې دسړک دغاړې په ترافيکي لوحې ولګېدې...دايروي شکل يې درلود، په دايره کې ددوو خواپه خوا موټرونو رسمونه ول...ښي يې تور، خوکيڼ لوري ته په سور رنګ کښل شوی ؤ.

پای

آزادي

خرپ شو...د عسکر له سر نه اوسپنيزه خولۍ ولوېده، توره په لاس زلمي (الله اکبر) کړ، د زلمي مخ ته د خړې درېشۍ لرونکي عسکر له غاړې وينو داره وکړه...په خړه خاوره د سرو وينو ليکه ولوېده، د عسکر سترګې رډې ووتې، ګېلېټۍ (ټوپک) يې له لاس نه ځوړند شو...سمدستي شا ته ولوېد، فضا دوړو نيولې وه، د ځمکې سر په وينو او خړو درېشيو رنګ و...

له هرې خوا د (الله اکبر) چغې شوې، زلمي شاخوا وکتل...ځوانانو ملاوې په څادرونو تړلې وې، په سرونو يې سپين دستارونه تاو ول، توري يې په وينو سرې برېښېدې...زلمی موسک شو، توره يې د اسمان لور ته نېغه کړه، څوکه يې وبرېښېده...له خولې يې لوړه ناره پورته شوه:

ــــ ازادي!!!...

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

لور

هېنداري ته ودرېدله، سترګې يې له اوښکو ډکې وې، د ټيکري لاندې يې تور وېښتان وتي ول، يو يو سپين په کې له ورايه ښکارېده، ښه شېبه يې سترګې هندارې ته نيولې وې، د مخ د ګونځو په ليدو يې مړې اوښکې له سترګو راووتلې، په غريو شوه، پورته يې وکتل، سترګې يې په تورو تيرانو ولګېدې، بانه يې يو بل کې وروستل، لانده شول...

په غټ نارينه غږ يې ټکان وخوړ:

ــ فاطمې لورې!؟

جلۍ ژر په اننګو ګوتې کش کړې، غږ يې کړ:

ــ دلته يم ابا! درغلم.

له کوټې ووته، د حويلۍ منځ کې په زاړه فرش باندې سپين ږيري سړي پيټاوي ته ډډه وهلې وه، فاطمې ژر وويل:

ــ ستړى مه شې ابا! لکه چې بازار ته نه وې تلى!؟

سړي لونګۍ ته لاس کړ، بغل ته يې کېښوده، ويې ويل:

ــ نه لورې! نه وم تلى.

ډبلې ګوتې يې په خپلې لنډې سپينې ږيرې کش کړې، بيا يې زياته کړه:

ــ حاجي تور خان پوزې ته راوستى يم، نور يې راته حوصله تمامه کړې.

فاطمه هماغسې غلې ولاړه وه، لاندې ځمکې ته يې کتل، پلار يې خپلې خبرې وغځولې:

ــ خير...زما نوم ام لونګ دى، که بيا يې راياده کړه، نو زه به يې ام خوښ شم.

***

په حويلۍ کې د ولاړې غټې ونې څوکه د مازيګر لمر ژېړه کړې وه، فاطمې په نغري اېښې تور چاى جوش ته لاس کړ، پلاستيکي لوټکه يې ترې ډکه کړه، د برنډې په څوکه يې کېښوده، غږ يې کړ:

ــ ابا! اودس ته مې درته اوبه راوړې.

لونګ له کوټې راووت، فاطمې ته يې وکتل، نغري ته ناسته وه، ويې ويل:

ــ خير ويسې لورې! بې له تا خو زه هېڅ يم.

فاطمه موسکۍ شوه، وچ لرګى يې نغري ته ننه ايست، غلې وه، لونګ له سره لونګۍ لرې کړه، د اشدارې په راوتلي مېخ کې يې وځړوله، کيڼ لاس يې په پکه ککرۍ تېر کړ، لوټکې ته نږدې شو، دواړه لستوڼي يې تر څنګلو بډوهل، کېناست، بيا يې وويل:

ــ دې خلکو ته دې خداى هدايت وکي، زما حال ته نه ګوري، بيا ام راته رامنډې وهي.

فاطمه نغري ته ټيټه شوه، مړو سکروټو ته يې مخ وړاندې کړ، په شونډو يې پوکى وکړ، سترګې يې تنګې شوې، له تورو سکروټو لمبه پورته شوه، بېرته په نېغېدو يې د لوى ور زنځير شرنګ کړ، شاته يې وکتل، پلار يې د ور پر لور روان شو، لستوڼي يې ښکته کول، فاطمې بېرته نغري ته مخ واړو، د تور ديګي لاندې سره لمبه تاوېده، خو ژر يې بېرته لوى ور ته وکتل، له پلار سره يې له ونې ټيټ، ډنګر سړى راننوت، ژر پاڅېده، د هغوى مخې ته لاړه، په مسکا يې وويل:

ــ ماما جانه! سلام عليکم، ستړى مه شې.

سړي په سر مچ کړه، ځواب يې ورکړ:

ــ ژوندۍ اوسې فاطمې بچۍ!

شېبه وروسته په برنډه کې لونګ او له ونې ټيټ سړى ناست و، فاطمې له نغري ديګۍ لرې کړ، بېرته يې تور چاى جوش کېښود، د برنډې په لور يې وکتل، د هغوى

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبرې يې اوربدای شوې، له ونې ټيټ، ډنگر سړي وويل:

ـــ گوره لونگه! خور و لور به ترڅو د پلار په کور ناسته وي، پرېږده چې خپل ژوند جوړ کي.

لونگ يې ژر په خبرو کې ولوېد:

ـــ خه نو معلم صيب! لکه چې حاجي تور خان ته ام په کراره پرېښبودې!؟

معلم فاطمې ته وکتل، کوټې ته ننوته، بېرته يې ځواب ورکړ:

ـــ لونگه! همدومره ظلم بس دی، نوره خوارکۍ په زړېدو ده، هسې ام حاجي تور خان لا دومره زوړ نه دی، دوه بچيان ورته يسيران پاتې.

په دې کې فاطمه له کوټې راووته، د پيالو پتنوس يې د برنډې په څوکه کېښود، بېرته د نغري خواته لاړه، لونگ ښه شېبه غلی و، بيا يې زياته کړه:

ـــ معلم صيب! ماته به خذمت څوک وکي؟ فاطمه ام غوارې چې تر مرگه پورې له ما سره وي.

معلم يې په خبره کې ولوېد:

ـــ هغې خوارکۍ خو له حيا ځان غلی نيولی، ايا کله دې ورنه پوښتنه کړې، چې هغه څه وايي!؟

لونگ غلی شو، فاطمې د چای ترموز راوړ، پيالې يې ترې ډکولې، لونگ ژر وويل:

ـــ دغه ده معلم صيب! اوس به يې ستا په مخ کې وغږوم.

فاطمې ته يې مخ واړو، ويې ويل:

ـــ فاطمې لورې! حاجي تور خان ستا غوښتلو ته راځي، ته پکې څه وايې؟

د فاطمې له لاسه ترموز کوږ شو، يو دم له سترنجۍ تاو پورته شو، غريو ونيوله، ژر پاڅېده، د کوټې په لور يې منډه کړه...

پای

سلگۍ

د جلۍ له سترگو دوه رڼې اوښکې روانې شوې، لاندې په خړ فرش ولوېدې، بانه يې يو بل کې ننوتل...لانده شول، ژړا يې زور ونيوله، ښه شېبه يې وژړل... غلې شوه، پښې يې ټولې کړې، زنه يې په زنگنو کېښوده، سترگې يې له سرو رگونو ډکې وې، په ډنگرو انگو يې اوښکې ورغړېدلې...

چوپه چوپتيا شوه، خو يو دم به له بېرون نه د سړيو خنداگانې راغلې، د کوټې په کونج کې په تن ډنگرې جلۍ حرکت نه درلود، د توتکيو شور شو... پښو ته يې نيم ژواندی چينجی ولوېد، پورته يې وکتل، په چت کې د تير له اړخه د خټو له وچو څاڅکو جوړه شوې ځاله نښتې وه، توتکۍ له دريڅې ووته، بچيانو يې له ځالې غاړې ووېستې، خولې يې وازې شوې، وچونگېدل... بې بڼو وزرونه يې ورو ورو رپېدل، په سرونو يې ځای ځای مړه وښتان نښتي ول.

د کوټې ور غنجا کړ... جلۍ ژر لاندې ځمکې ته وکتل، په انگو يې گوتې کش کړې، لندې شوې، په وره کې له ونې لوړ سړی ښکاره شو، ورپسې نرۍ، ډنگره ښځه راننوته، سرې لنډه ږيره درلوده، سپين پکې زيات ښکارېدل، په پکه ککرۍ يې څو تاره مړه وښتان پراته ول، په څېره يې د ژور خفگان نښې وې... وړاندې راغی، د جلۍ تر څنگ ودرېد، نرۍ، ډنگره ښځه جلۍ ته نږدې کېناسته، چاودلي لاسونه يې د جلۍ مخ ته وړاندې کړل، له ټټر سره يې جوخته کړه، جلۍ غريو ونيوله، د ښځې مخ گونځې شو، سترگې يې ډنډې شوې، دواړو ورو ورو ژړل...

د توتکۍ بچي وچونگېدل، سړی غلی ولاړ و، ښه شېبه يې جلۍ ته وکتل، له

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګو يې اوښکې روانې شوې، د ږيرې په منځ کې يې ننوتې، ورو يې خوله وخوځېده:

ــ سپوږمۍ!... لورې! څه وکم؟ پښتو ده، مجبور يم...

د سرې خبرې بندې شوې، له بلې کوټې غږ شو:

ــ باز مامده! ناوخته دې کړه.

باز محمد ژر ځان کات کړ، لمن يې سترګو ته نږدې کړه، له کوټې ووت...

ترڅنګ کوټه له سړيو ډکه وه، په خپلو کې يې خبرې کولې، د باز محمد په ننوتو ټول غلي شول، بر سر کې په عمر پوخ سړی ناست و، تر خوا يې دېوال ته لرګينه امسا ولاړه وه، د خړې لونګۍ لاندې يې سپين وېښتان معلومېدل، په موټې ږيره يې د تور رنګ نښې وې، ګوتې يې د لور ته ورته برېتو په څوکو کش کړې، په لوړ غږ يې وويل:

ــ باز مامده! د زوی مرګ ډېر سخته وي، هغه ام د يکي يو زوی.

شاوخوا يې وکتل، بېرته يې خبرې پيل کړې:

ــ سپين ږيرو ته دې خدای خير ورکي، چې زما و ستا تر منځ يې جوړ جاړی وکه.

تر خوا يې ناست سپين ږيري ژر وويل:

ــ ملک صيب رښتيا وايي باز مامده! يار مامد له ملک صيب سره ډېر ظلم وکه، په مخ کې يې ورته زوی وواژه.

له ښکته بل سړی يې په خبرو کې ولوېد:

ــ تېر په هېر بازمامده! د ښمني مو په دوستي بدله شوه، اوس دې ملک صيب زوم شو.

باز محمد غلی ناست و، د فرش په کرښو يې ګوتې کشولې، خو دا ځل يې دملک په غبر سر پورته کړ، ملک وويل:

ــ بازمامده! زوی دې که هر چرته يې، راويې غواړه؛زما له خوا به ورته کوم تاوان ونه رسيږي.

ملک ټوخي ونيو، ښه شېبه يې وټوخل، بيا يې زياته کړه:

ــ دا دې جرګې خبره ده، وروسته لدې ورسره کار نلرم.

پدې کې د کوټې له هرې خوا غږونه شول:

ــ هو! هو! رښتيا وايي.

دا ځل دملک تر خوا ناست سپين ږيري وار ونيو:

ــ ورونو! غلي شئ!.

بيا يې بازمحمد ته مخ واړو، ويې ويل:

ــ بازمامده! په موږه ناوخته کېږي، بېرون مو د ډولۍ تيارى کړی، ناوې راوباسه چې لاړ شو.

بازمحمد ژر پاڅېد، له کوټې ووت، له هرې خوا غږونه شول... ملک ته يې مبارکي ويله، خو له بلې کوټې د سپوږمۍ سلګۍ ټولو اورېدلې...

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوښکه

په گرم وجود مې يخه هوا ولگېده، سترگې مې وبرېښېدې، په لومړي ځل مې رڼايي وليده، د يو چا په اننگو ورغړېدم؛وچو شونډو ته يې په رسېدو ودرېدم...بېرته مې شا ته وکتل، نورې ملگرې مې هم له رغړېدو وروسته ماته راورسېدلې، وجود مې درونډ شو...ملگرې مې راڅخه بېلې شوې، له زنې يې واوښتې؛لاندې د گرېوان لوري ته يې ځانونه ورسول...

ما هماغسې د شونډو پر سر ځان ټينگ نيولی و، د خپل د پيدايښت په حقيقت مې ځان پوه کاوه...

پدې کې مې وجود ولرزېد، د سلگيو غږ مې ترڅنگ پورته کېده، ناڅاپه مې تر غوږو ډډ نارينه غږ شو:

ــــ گوره لورې! حاجي تورخان په ټوله سيمه کې نوم لري، خلک ورته لاس په نامه ولاړ يي.

مخامخ مې وکتل...لوړ هډور سړی ولاړ و، ښه شېبه غلی و خو بيا يې سترگې زما په لور برگې کړې؛چغه يې کړه:

ــــ بس!! دا اوښکې دې بندې که!.

زما وجود لا لرزېده، ورو ورو سلگۍ مې اورېدې، خو بيا ډډ نارينه غږ مې واورېد:

ــــ گوره جلۍ! خير که سپين ږيری دی، د پيسو شمېر يې نه نيول کېږي، د حاجي تورخان مېرمن به يادېږې!!.

د جلۍ سلگۍ ډېرې شوې، ټول بدن يې لرزېده، نور مې ځان ټينگ نه کړای شو،

د سترگو رپ سره لاندې د فرش په تارونو کې ننوتم؛ ژر مې پورته وکتل، د جلۍ مخ راته تت ښکارېده، سترگې يې ماته نيولې وې، ډېره بې وسه ښکارېده، غوښتل يې، چې ورسره پاتې شم، خو زما وجود په فنا کېدو و...

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

بريد!!!

درزشو...مړه دوړه له خاوروپورته شوه، جمال دلومړۍ ليکې کندې ته ځان واچو...بله مرمۍ يې دسرله پاسه تېره شوه، له ښي اوکيڼ لوري يې نوروملګروځانونه دکندې منځ ته وغورځول، ټولوپه بيړه خپلوټوپکونوباندې ګوتې کش کړې...چمتوشول، خوټول دقومندان غږته په تمه ول.

له مقابل لوري د ورومرميوباران ؤ، تنګه تياره دره دډزو شورپسې واخيسته، دکندې شاوخوابه ګردونه پورته شول، جمال سره دملګرودېربې صبره ښکارېده، ترڅنګ ملګري باندې يې غږکړ:

ــــ انوره! قومندان صيب ولې مونږته امرنه کې!؟

دکندې مخکنۍ برخې نه دوړه پورته شوه...انورسرټيټ کړ، په اوسپنيزې خولۍ يې ګردونه پرېوتل...دخولۍ مخکنۍ برخې ته يې لاس کړ، ټکان يې ورکړ...ښي اړخ ته يې وکتل، په لوړغږيې وويل:

ــــ اغه دی!..قومندان صيب راغی...

جمال ښي اړخ ته مخ واړو...دقومندان په لاس کې توره مخابره ښکاره شوه، په کنده کې په ډېرې بيړې روان ؤ، دهرسرتېري شاته چې رسېده خوله به يې وخوځېده، په اوږه به يې ورته لاس کېښود...داسې لکه ډاډچې ورکوي، بيابه روان شو...

قومندان دکندې منځنۍ برخه کې ودرېد، دمرميوشنېهارۍ ؤ...په لوړغږيې وويل:

ــــ سرتېرو! دښمن په مونږه ناڅاپي بريدکړی...داسې ښکاري چې له پولې دېخواهم راغلي...

پدې کې چوپه چوپتياشوه...ډزې ودرېدې، قومندان غلی شو، تنګه تياره دره شنولوګيوپه سراخيستې وه، سرتېرويوبل ته په حيرانۍ وکتل خوبېرته يې مخونه دقومندان خواته واړول، قومندان زياته کړه:

ــــ څوشېبې مخکې له مرکزسره په اړيکه کې وم...له پېښې مې خبرکړل، خوپه ډېرې خواشينۍ چې مونږته يې دبريدامر ورنکړ.

داځل دقومندان خبرې ټولوبغيردکومې ستونزې اورېدلې، دجمال مخ لکه دنوروسرتېروپه شان له ډېره قهره تک سورؤ...سترګې يې له سرورګونوډکې وې، قومندان خپلې خبرې وغځولې:

ــــ مېړنوسرتېرو! خومونږنورغلي نه شوپاتې کېدی، ...که داځل له دښمنه يوه مرمۍ هم زمونږخواته راغله...نوغاښ ماتوونکی ځواب به ورکو.

ټولوسرتېروپه غبرګواوازونوتکبيرونه وويل، ښه شېبه غلي ول، خو له مقابل لوري څه ښکاره نه شول.

***

دسهارپه سپينه کې سرتېرودکندې شاوخواوړې خړرنګه خلتې ډکولې، بيابه يې دکندې په مخکنۍ برخه کې يوپربل کېښودې، په تنګه شنه دره کې چوپه چوپتياوه، خوکله کله به يوکارغه کاغ کاغ کړ، دښنې فلزي غرفې په سر، تور سور زرغون بيرغ رپېده، نورو سرتېرودخپلوغرفومخته غټې خلتې چې په مرميوسوري ښکارېدل اوبېرونۍ برخه يې په ډېلوسيمانواوبدل شوې وې...له خاورو ډکولې.

قومندان دکندې اړخ ته په جګې پښتې ولاړؤ...دوربين يې سترګوته پورته کړ، مخامخ لېرې ځای يې وڅاره، بغل ته يې په کمربندکې ځوړنده مخابره وچونګېده، خولاس يې ورنه وړ، شېبه وروسته يې مخامخ ټول ځای له دروبينه تېرکړ...لاسونه يې بېرته له سترګوښکته کړل، شاته يې لاندې وکتل، په جمال يې سترګې ولګېدې...غږيې کړ:

ــــ جماله!!

جمال په بيړه دپښتې سرته پورته شو...قومندان ته مخامخ ودرېد، پښې يې يوبل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته جوختې کړې، لاس يې دسلامی لپاره پورته کړ، له بېرته ښکته کولوسره سم يې شونډې وخوځېدې:

ـــ قومندان صيب!...امرکوی

قومندان ورته موسک شو، دجمال په اوږه يې لاس کېښود، دواړه دپېښتې په سرورو ورو روان شول.

قومندان وويل:

ـــ جماله! دتېرې شپې کړنې دې ډېرخوشاله کړم.

جمال موسک شو...سرېې ځوړندۀ خوځه يې ونه ويل، قومندان بياخپلې خبرې وغځولې:

ـــ په داسې بريدونوکې...ددښمن لومړنی نښه پايره کوونکی وي...چې خطاکېدل يې ناممکن وي، خوتاورته خپل ځان بچ کړ.

ددواړوپه ځېروکې خوښي وه، ورو ورو يې ګامونه پورته کول، لږه شېبه وروسته قومندان ودرېد...جمال ته مخامخ شو، ويې ويل:

ـــ زه تاغونډې سرتېروباندې وياړم...جماله!!

جمال لاهماغسې ښکته کتل، قومندان لږمخته لاړ...له پولې هاخوايې ددښمن پوستې ته وکتل، سر باندې يې په شين اوسپين رنګ بيرغ رپېده...چې سپين يې کم خودشين رنګ په منځ کې يې هلال اويوستوری ښکاره کېده.

قومندان په داسې حال کې چې سترګې يې له قهراونفرت ډکې وې، وويل:

ـــ دښمن بېرته په شاتلی...شايدچې له دولت سره يې زمونږچارواکوخبرې کړې وې.

بېرته يې جمال ته مخ واړو، ويې ويل:

ـــ خو...مونږبايدبريدته چمتوواوسو، ځکه ...داسې ښکاري چې دښمن بيادکوم بريداراده لري.

***

مازيګرلړپه لوېدو ؤ، دښتروځوکې زېړې ښکارېدې...يوه يوه مرغی به

ترسترګوشوه چې دنښتروپه منځ کې به ننوته...

جمال ديونښترډډ ته ملا لګولې وه، ترخوايې ټوپک پروت ؤ، په لاسونوکې يې سپين کاغذنيولی ؤ...څه پکې ليکل شوي وو، شونډې يې خوځېدې، يودم به له ځان سره موسک شو...

شېبه وروسته يې دکوم چاغږرواورېد، شاته يې وکتل...انور ؤ، غږيې کړ:

ـــ انوره! راځه کنه..

دسترګوپه رپ سره يې انورترڅنګ کېناست، جمال ته يې وکتل، په لاسونوکې يې کاغذنيولی ؤ...ډېرخوشاله ښکارېده، زر يې پرې غږکړ:

ـــ جماله! لکه چې له کورنه راغلی!؟...دواده يې څه وئيلي؟ څه وخت دی له خيره؟.

جمال کاغذجېب ته دننه کړ...نږدې شو، دواړه لاسونه يې دانور له غاړې چاپېره کړل، خوله يې وخوځېده:

ـــ هو...انوره! راتلونکې اونۍ ته مې واده دی.

دواړوسره غاړه ورکړه، خودجمال سترګوته مخامخ دپولې ترڅنګ څه ښکاره شول، زرجلاشو، په بيړه يې وويل:

ـــ انوره! هلته وګوره...څه درته ښکاري؟

انورمخ واړو...ځيرشو، زردواړوخپل ټوپکونه پورته کړل، دپوستې خواته يې منډه کړه، قومندان ددوی په غږونوله غرفې راووت...دوربين يې سترګوته پورته کړ، ددښمن په لوريې وکتل...دپوستې شاوخواسرتېروځانونه چمتوکول، ددوربين له مخې به دوه درې کارغان تېرشول، شاوخواځايونه يې له دوربينه تېرکړل، خويودم په بيړه يې دپوستې لاندې برخې ته وکتل...يوسرتېری مخکې دی اودوه نور ورپسې له پولې دېخوادجګې غونډۍ لورته راروان دي، دمخکني سرتېري په لاسونوکې لکړه ښکاره شوه، چې څوکه کې يې په شين اوسپين رنګ بيرغ رپېږي، سپين يې کم خودشين رنګ منځ کې يې هلال اويوستوری ښکاري.

قومندان زردچمتوکېدوامروکړ، جمال سره دنوروملګروځانونه کندې ته وغورځول،

(c) ketabton.com: The Digital Library

دخپلوټوپکونوپه ماشو یې ګوتې کېښودې، دکندې دواړه خواؤتـه غټـې وسلې بریدتـه چمتوشوې.

قومندان درې سرتېري څارل...دجګې غونډۍ نیمایې ته رسېدلي ول چې له مقابل لوري نه دغټې وسلې بریدوشو...دکندې بغل نـه تـوره دوړه پورتـه شـوه، قومنـدان زرپـه لوړغږ وویل:

ـــ برید!!!...

بغل ته غټې وسلې درزکړ...دسترګو رپ سره ددښمن له پوستې دوړه پورته شوه، له کندې نه دوړومرمیوشنېهاری وخوت، له دواړو لورو نه یوپربل دمرمیوباران ؤ...تنګه شنه دره دډزو ازانګوپه سراخیستې وه، دنبنتر منځونه له مرغانو نه خالي وو...

انور قومندان ته چېغه کړه، په لوړغږیې وویل:

ـــ قومندان صیب!!...جمال!!!؟

قومندان زر جمال ته وکتل چې له کندې نه په لېرې فاصله کې دجګې غونـډۍ پـه لورمنډې وهي، زریې دوربین سترګوته پورته کړ، ویې لیدل چې درې سرتېـري دجګـې غونډې په سردبیرغ په ودرولو بوخت دي، بېرته یې جمال پسې چېغه کړه، خودهغه ټول فکر ددرې سرتېروپه لورؤ.

جمال تېزه منډه وهله...شاوخوابه یې یودم مړه دوړه پورته شوه...زر ودرېد، ټوپـک یې دواړولاسـونوته کـړ، ګونـډه یـې ووهلـه...ټوپک یـې پـه ښـي اوږه کېښـود، دجګـې غونډۍ په لوریې ونیو...له غوږسره یې جوخت کړ، کینه سترګه یې پټه کړه، دنبنـې پـه منځ کې یـې بـیرغ نیـوونکی راوسـت...په ماشـه یـې ګوتـه کـش کـړه، ډزشـو...دجګـې غونډۍ په سردبیرغ سره یوځای یوسرتېری په ځمکه پربـوت، پـه خـواکې یـې دوو نـورو سرتېروخپل ټوپکونـه جـمال تـه سیده کـړل...جمال بیاپـه ماشـه ګوتـه کـش کـړه، لـه دواړولورونه ډزشو، دجمال په کینه اوږه کې نرۍ دردتېرشو...بغل ته ولوېد، بېرتـه پورتـه شو، جګې غونډۍ ته یې وکتل له دووسرتېرو نه یوولوېد، خوبیاپورته نه شو، ترڅنګ یـې بـل سرتېـري لـه جګـې غونـډۍ نـه ښـکته لورتـه منـډه واخیسـته، دجـمال کـېڼ لاس ځوړندؤ...ټوپک ته نه پورته کېده، ټوپک یې په ښـي لاس اوږې تـه پورتـه کـړ...کینـه

سترګه یې پټه کړه، په ماشه یې ګوته کېکاږله، له ډزسره سرتېری دجګې غونډۍ له لمن نـه لانـدې ولوېـد، خوبیاپورتـه نـه شـو، یـودم لـه پوسـتې نـه یـوه زربـه وچلېده...دجمال له ټټرنه وینوداره وکړه، کېڼ اړخ ته وغورځېـد، پـدې کـې ددښـمن لـه پوستې نه سره لمبه پورتـه شـوه...په تـورو دوړوکـې ورکـه وه، لـه سرتېرویـې سرې لمبې تاوېدلې، په منډو ول، چغې اوکوکارې یې وهلې...

دجمال سترګې پټېدلې...هرڅه ورته تت ښکارېدل، خوداخرڅل لپاره یې وکتل چې انور سره دځوسرتېرو دده په لور رامنډې وهي...

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

یادونه: دا لنډه کیسه د ۱۳۹۳ لمریز کال د ولسمشریزو ټاکنو د پـایلو د ځنډ لپـاره، د همغه وخت مناسب لیکل شوې وه.

پاچا

ماشوم په زاړه ټیم کې مزی واچو، په خړو خاورو یې کـش کـړ، د سـترگو رپ سره د حوېلۍ اخر ته ورسېد، له ځمکې تاو پورته کېده، حوېلۍ سیوری نه درلود، په منځ کـې یې یوازې یوه خېمه ولاړه وه، د هلک له خولې د مـوټر غـږ پورتـه کېده...هارنډونـه یـې وهل، بېرته د حوېلۍ بر سرته راغی، لوڅو پښو یې د خاورو رنـگ اخیسـتی و، لـه رنگـه تور مخ یې لمر ته برېښېده.

له خېمې په تن ډنگره ښځه ووته، ټیکـري یـې څـو ځایـه پیوندونـه درلـودل، د مخ راوتلي هډوکي یې له ورایه ښکارېدل، ننوتې سترگې یې تنگې کړې، لـر وهـلي لاسـونه یې تندي ته پورته کړل، په ماشوم یې غږ کړ:

ـــ اختر مامده! جل به دې ووهي، راځه...مر دی!!.

ماشوم دا ځل زاړه ټیم ته ټینګ شوی و، مـزی یـې تـرې ټینـگ تـاو کـړ، خـو زر یـې وویل:

ـــ ادې!! ابا مې راته نوی موټر راوړي!.

ښځه بېرته شاته شوه، د خېمې مخ ته ککړ لوښـي پراتـه ول، تـر څنـگ یـې د اوبـو بوشکه په بغل لوېدلې وه....څو شېبې ودرېـده، سـترگې یـې پـه نغـري ولگېـدې، سـوړ ښکارېده، شاوخوا ترې خالي ټیمي قوطۍ گانې پرتې وې، یوه غوړه وه، د مېږیانو لیکـه ترې وته او ننوته...

د حوېلۍ ور گړپ کړ، ماشوم چغه کړه:

ـــ اغه دی! ابا مې راغی!!.

ښځې سترگې واړولې، په وره کې له ونې لوړ، نری سړی ښکاره شـو، پـه ښـي اوږه یې خیرنه پلاستیکي کڅوړه ایښې وه، ترې لنډې او اوږدې اوسپنیزې تختـې وتـې وې، په تندي یې د پخواني ټپ نښه معلومېده، زنه یې په موټې ږیـرې پټـه وه، پـه سر یـې د سپینې خولۍ شاوخوا لنده توره لیکه تاوه وه...

شېبه وروسته د خېمې دننه درې تنـه ول، ماشـوم د مـور پـه غېـږ کـې سر ایښـی و، ترڅنگ یې وچه ډوډۍ پرته وه، ژړل یې:

ـــ ماته نوی موټر!!...

مور یې غلې وه، سړي بالخت ته ډډه وکړه، بغل ته یې په خیرو ککړه خولـه ایښـې وه، په تندي یې څو تاره مړه وېښتان پراته ول، لاس یې پرې کش کړ، گوتې یې لـنډې شوې...په خېمه کې گرمه هوا وچلېده، ماشوم ورو ورو ژړل، سړي وویل:

ـــ چوک له مزدورانو ډک و، ټول بېرته ماغوندې خپلو کورو ته لاړل.

ښځې د ماشوم وېښتانو کې گوتې وهلې، وچې شونډې یې وخوځولې:

ـــ گاونډیو ام د غرمې دپاره څه رانکړ.

سړی غلی و، ښځې زیاته کړه:

ـــ ویلې، نور تاسو نه پوزې ته راغلي یو.

د ماشوم سترگې پټې شوې، بښه شېبه چپه چوپتیا شوه، د سړي لاس د مخ لـور تـه پورته شو، مچ بنننگ کړ...

ښځې د ماشوم له لاسه لوېدلې وچه ډوډۍ پورته کړه، تر څنگ یې پـه سـپینه ټوټـه کې کېښوده، سړي ته یې سترگې واړولې، وچې شونډې یې وخوځېدې:

ـــ ترڅو به ام دا حال یې!؟

سړي اسوېلی کړ:

ـــ تر هغه، چې پاچا معلوم شي!!!...

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

چوپتیا

د ښځې په گونځې مخ رڼه اوښکه ورغړېده، غریو ونیوله، له خالي دیگې شاته شوه، دېوال ته یې ملا جوخته کړه، له دریڅې، سپوږمۍ تته رڼا کوله، د دیگې لاندې له مړو سکروټو تاو پورته کېده...

ښځې ژور اسویلی کړ؛د کوټې منځ ته یې وکتل، چوپه چوپتیا وه، په زاړه فرش کوچني ماشومان پراته ول، د خوب پرښتې پرې خورې وې...

پای

ښکلا

د زړه درزا مې ډېره وه، ودرېدم...ښکته او پورته مې گامونه اخیستل، کله به مې لارې ته سترگې ونیولې، بېرته به مې د سیند د څپو شور ته مخ واړو، یخه هوا به مې حس کړه...

نری باد لگېده، د ونو څانگې به په یوې او بلې ونښتې، بېرته به لېرې شوې، یخ سیوري ته ولاړ وم، لاندې کوچنۍ تیږې ته مې لاس کړ، مخامخ د څپو منځ ته مې واره کړه، په دې کې د چا غږ مې واورېد:

ـــ شهابه!؟

ژر مې شاته مخ واړو، په زړه مې نرۍ څړیکه تېره شوه، مخامخ راته یوه جلۍ ولاړه وه، نرۍ ونه یې په تور حجاب کې نغښتې وه، سپین بخن مخ یې د تور ټیکري له منځه ښکلا کوله، ژر مې خوله وخوځوله:

ـــ سلام ښکلا! ستړې مه شې.

ښکلا موسکۍ شوه، د ټیکري پیڅکه یې کش کړه، ځواب یې راکړ:

ـــ سلام! ژوندی اوسې.

غلې شوه، زه هم غلی ولاړ وم، په غوږونو مې د سیند د څپو شور لگېده، ښکلا ته مې وکتل، هغې سترگې ځمکې ته نیولې وې، بېرته مې سترگې ښکته شوې، خو دا ځل مې د ښکلا غږ بیا واورېد:

ـــ شهابه! دا څه خبره ده چې په ټولگي کې دې راته نشوه کولای او دلته دې راوغوښتلم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړه درزا مې زياته شوه، پورته مې وکتل، ښکلا لا سترگې ماته نيولې وې، د ځواب په تمه وه، زړه مې لوی کړ، ژوره ساه مې واخيسته، ومې ويل:

ـــ هغه داسې ده...چې...

ژبه مې بنده شوه، ښکلا دوه سترگې راته نيولې وې، ستونی مې ساف کړ، بيا مې ووېل:

ـــ هغه داسې ده... چې د پوهنتون يو سمستر مو پاتې، ما ويل چې له خيره دوه درې مياشتې وروسته فارغېږو، نو...

نور مې ژبه بيا ودرېده، ښکلا يو دم غږ کړ:

ـــ نو... نو څه؟

په ځان پوه نه شوم، چيغه مې کړه:

ـــ زه له تا سره مينه لرم، ته مې خوښيږې!!.

د ښکلا سترگې يو دم رډې ودرېدې، په سپين بخن مخ يې سورخي پيدا شوه، سترگې يې ځمکې ته ونيولې، هېڅ يې له خولې نه وتل...

اوار لرزېدم، ژر مې زياته کړه:

ـــ دا خبره مې نور په خپل زړه کې نشوه ساتلی، که مې اوس درته نه وه کړې؛نو دا به مې په خپل ژوند کې په ځان سخت ظلم و.

ښکلا يوه کلمه هم له خولې نه وېستله، غلې ولاړه وه، ماته دا ځل د څپو شور نه راته، خو يوازې مې د زړه درزا گړندۍ اورېده، په همدې کې ښکلا څو گامه شاته لاړه، سترگې يې هماغسې ځمکې ته نيولې وې، مخ يې خپلې لارې ته واړو، روانه شوه، ژر مې پرې غږ کړ:

ـــ ښکلا!!

ښکلا ځای پر ځای ودرېده، خو مخ يې راتاو نه کړ، بيا مې پرې غږ کړ:

ـــ زه دې د ځواب په تمه يم!

خو دا ځل ژر روانه شوه، شېبه وروسته په غټې تيږې ناست وم، د څپو مستۍ ته مې سترگې نيولې وې، ټول بدن مې خولې و، تېزه هوا چلېده، کالي به مې په بدن يخ

ولگېدل...

***

سهار د پوهنتون په لور روان شوم، ټولگي ته په ننوتو مې له ملگرو سره روغبړ وکړ، کېناستم...ومې کتل، ښکلا لا نه وه راغلې، ملگرو مې خبرې کولې، ما د ټولگي ور ته سترگې نيولې وې، خو ډېر ژر مې سترگې واړولې، د ليدلو وس مې نه درلود، يوه ملگري مې ووېل:

ـــ دا خو نن ډېره خوشاله ده!.

بېرته مې مخ واړو، ښکلا د انجونو چوکۍ ته تاوه شوه، په څېره يې موسکا خوره وه، له نورو ملگرو سره کېناسته، حيران پاتې شوم، بل ملگري مې راباندې غږ کړ:

ـــ دا ته نو ولې نن غلی يې!؟

ملگرو مې وخندل، بل ووېل:

ـــ دا څو ورځې همداسې دی.

د ښکلا موسکا لږ ډاډ راکړ، ژر مې ووېل:

ـــ همداسې ښه يم، کنه بيا مو تنگوم.

ټول ملگري مې په خندا شول، په دې کې استاد ټولگي ته راننوت، ټول ودرېدو، شېبه وروسته چوپتيا وه، يوازې د استاد غږ په ټولگي کې انعکاس کاوه، ساعت وروسته استاد له ټولگي ووت، ښکلا خندل، له نورو انجونو سره يې خبرې کولې، ملگرو ته مې له ټولگي د وتلو ووېل، ټول روان شولو، په دې کې مې د يو چا غږ واورېد، بېرته مې شاته وکتل، ښکلا وه، وړاندې لاړم، په څېره يې موسکا خوره وه، خو ډېر ژر يې سترگې بېرته لاندې ونيولې، په لاس کې نيولې کتابچه يې را اوږده کړه، شونډې يې وخوځېدې:

ـــ شهابه! په دې کې مې يوه ليکنه کړې، ته پرې خپله کره کتنه وکړه، بيا يې بېرته راکړه.

موسکی شوم، شاوخوا مې وکتل، ټولگيوال موږ ته متوجه ول، ژر مې ځواب ورکړ:

ـــ په دواړو سترگو! ضرور يې گورم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ملګرو پسې مې ووتم، زړه مې ټوپونه وهل، کتابچه مې کلکه نیولې وه، له ملګرو مې اجازه واخیسته، ویل مې چې کورته ځم، اړین کار راته پیښ شو، اجازه یې راکړه او ځان مې پارک ته ورسو، اړخ ته په یوې چوکۍ کېناستم، کتابچه مې مخ ته ونیوله، ښه شیبه مې بندې کتابچې ته کتل، داسې حس مې کاوه، لکه ښکلا چې راته مخامخ ناسته وي، په دې کې کوچنۍ غږ شو:

— ماما جانه! بوټان دې رنګ کم؟

ومې کتل، مخ ته مې کوچنی هلک ولاړ و، وړه څېره یې ګردونو وهلې وه، جامې یې ځای ځای په رنګه تارونو پیوندونه درلودل، په وړو لاسونو یې خیرنه خلته نیولې وه، ومې ویل:

— نه روکی! نه یې رنګوم.

هلک روان شو، خو ژر مې پرې غږ کړ، بېرته راتاو شو، له جېبه مې یو لسګون راوویست، ورته مې ونیو، هلک لسګون واخیست، خوشاله شو، خلته یې په ځمکه کېښوده، کېناست، خو ژر مې وویل:

— ځه روکی! لسګون دې ستا وي.

هلک ودرېد، خوشاله ښکارېده، روان شو، بېرته مې کتابچه مخ ته ونیوله، پاڼې مې ورته واړولې، خالي وې، خو په منځنۍ پاڼو کې مې سترګې په څو کرښو ولګېدې، لیکلي یې ول:

— سلام ګران شهابه! ډېره خوشاله یم، ځکه چې د همدې خبرې په تمه وم. شهابه! زه هم له تاسره مینه لرم.

ټول بدن مې له خوشالۍ په لرزې شو، شاوخوا مې وکتل، بېرته مې په کتابچې سترګې ونښلولې، خو دا ځل هک حیران شوم، زړه مې ودرېد، بدن مې سست شو، لیکلي یې ول:

— شهابه! خو زه مې پلار په وړوکوالي کې د ماما د زوی په نامه کړې یم.

کتابچه مې بنده کړه، سترګې مې ښه شیبه پټې کړې، زړه مې ډب ډب کاوه، غلی وم، بېرته مې سړه ساه واخیسته، بیا مې د کتابچې کرښو ته وکتل، نورې کرښې یې

داسې وې:

— زه تانه بغیر ژوند نه کوم، ځان به مړه کړم، خو د بل چا په نوم به ژوند ونه کړم.

په اخره کې یې د موبایل شمېره وه، کتابچه مې بنده کړه، ځان راته وارخطا وایسېد، همدا یوه اخرنۍ کرښه مې په ذهن کې تاوېده:

— ...ځان به مړه کړم...

***

په کټ کې پروت وم، پورته سپوږمۍ ته مې دوه سترګې نیولې وې، موبایل مې سترګو ته ونیو، څو ځله مې شمېره دننه کړه، خو بېرته به مې پاکه کړه، ښه شېبه وروسته مې زړه غټ کړ، موبایل مې غوږ ته ونیو، خو ډېر ژر له مقابل لوري غږ شو:

— سلام!

اواز د ښکلا و، خو بیا مې هم داسې وویل:

— سلام! شهاب یم.

د خندا غږ شو، بېرته یې وویل:

— دومره دې زما مینه کمزورۍ کړه شهابه! ستا اواز خو زما په زړه کې ځای لري.

غلی وم، ځواب مې ور نه کړ، خو ښکلا بیا وویل:

— د زنګ په تمه دې وم، په لیک دې کره کتنه وکړه؟

— هو! خو اغه اخره کرښه مې درته خوښه نشوه.

ځواب مې وانه ورېده، په تمه وم، خو د ښکلا سلګۍ شوې، ژر مې وویل:

— اوهووو... ښکلا!؟ دا څه اورم؟

خو ژر یې ستونی ساف کړ، ځواب یې راکړ:

— خیر...ښښنه غواړم، نور به نه ژاړم.

دواړه غلي وو، خو ښکلا بیا وویل:

— پوښتنه دې ونه کړه!؟

— د څه شي؟

— ماما مې له کورنۍ سره خارج کې اوسیږي، ډېره کوچنۍ وم چې تلې، ما یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس ځېرې هېرې کړې دي.

ډېر وخت وغږېدو، ډاډینه مې ورکوله، خو ښکلا به کله په سلگو شوه، بیا به یې بېرته ځواب راکړ، ښه شېبه وروسته مې ورته ورته ((ښه شپه)) وویل، موبایل مې بند کړ.

***

سهار ټولگي ته لاړم، ملگرو مې بیا راڅخه زما د غلیتوب پوښتنه وکړه، خو ویل مې چې هېڅ خبره نه شته، لږ بې خوبه یم.

ښکلا تر اخر ساعته پورې ټولگي ته رانغله، سودا مې شوه، زنگ مې ورته وواهه، خو موبایل یې بند و، تر ماښامه یې کار ونه کړ، له ډوډۍ وروسته مې بیا موبایل راواخیست، دا ځل یې زنگ تېر کړ، په تمه وم، موبایل یې پورته نه کړ، بیا مې کوښښ وکړ، خو ډېر وروسته یې ځواب راکړ، غږ یې ورو و، ویې ویل:

ـــ سلام شهابه!

ـــ سلام ښکلا! نن ټولگي ته ولې نه وې راغلې، خیریت خو به و؟

ښکلا غلې وه، بیا مې وویل:

ـــ په تشویش دې کړم، ولې غلې یې؟

ښکلا غریو ونیوله، ورو یې وویل:

ـــ نن مې ماما له خارجه راغی، زوی یې هم ورسره دی.

غلی وم، خو ښکلا ژر وویل:

ـــ مور مې راته غږ کړ، موبایل باید بند کړم.

ـــ سمه ده.

خو بیا یې ژر وار ونیو، ویې ویل:

ـــ شهابه!

ـــ هو، وایه!

ـــ په ځان پام کوه!.

موبایل بند شو، هماغسې په کټ کې پرېوتم، پورته سپوږمۍ ته مې وکتل، ځای

ځای به په ورېځو کې پټه شوه، بېرته به ترې سپینه رڼا راووته...

اسمان ډېر ښکلی و، رڼو ستورو ځلا کوله، یوه ته مې پام شو، په حرکت و، د نورو ستورو منځ کې په ډېرې تېزۍ روان و، خو له یوه سره هم ونه لگېده، تر ډېره مې ورته سترگې نیولې وې، د غره له څوکې واوښت...

***

سهار ناوخته پاڅېدم، پوهنتون د تلو لپاره مې ځان تیار کړ، په موبایل مې سترگې ولگېدې، ښکلا مې په یاد شوه، ژر مې پورته کړ، په توکمه مې گوته کېښوده، له رڼا سره سم مې په یو پیغام سترگې ولگېدې، د رسېدو وخت یې څو ساعتونه مخکې و، ور ننوتم، د ښکلا و، خو یو دم مې پښې ولړزېدې، زړه مې وارخطا شو، لیکلي یې ول:

ـــ شهابه! زه لاړم...ښښنه غواړم، ما هېره کړه!!.

سر راباندې وگرځېد، مخته لاړم، د گرېوان پاسنۍ تڼۍ مې خوشې کړه، سړه ساه مې واخیسته، بېرته مې موبایل مخ ته ونیو، د ښکلا په شمېرې مې گوته کېکاږله، غوږ ته مې ونیو، زنگ لاړ، ځنډ یې وکړ، موبایل پورته نه شو، بیا مې هڅه وکړه، زنگ ور تېر شو، دا ځل مې د ژړا له شور سره یو ځای بل ښځینه غږ واورېد:

ـــ بلې!؟

له شور سره نور هم وارخطا شوم، ژر مې خبره وکړه:

ـــ بلې! زه د ښکلا ټولگیوال یم، خیریت خو به وي؟

ښځه یو دم په کرېکو شوه، ځواب یې راکړ:

ـــ زویه! ښکلا زهریني گولۍ خوړلي، اوس یې د ښار روغتون ته یوړه.

په مغزو کې مې کرنگ شو، ښځې بیا وویل:

ـــ لور یې راته په لوی لاس مړه کړه.

ژر مې موبایل بند کړ، په منډه له کوره ووتم، موټر ته مې لاس ورکړ او د روغتون په لور مو حرکت وکړ، موبایل مې له جېبه راوویست، د ښکلا اخرني پیغام ته ننوتم، بیا مې همغه کلمات په سترگو ولگېدل، یو دم مې له خولې چیغه ووته:

ـــ ولې دې داسې وکړل؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډرېور شاته راوکتل، خو ژر يې بېرته مخې ته سترګې واړولې، ما هماغسې د موبايل ښيښې ته کتل، چې موټر ودرېد، سترګې مې پورته کړې، د موټرو ګڼه ګوڼه وه، ټول ولاړ ول، مخه مو بنده وه، ترافيک په خوله کې چورک نيولی و، لاسونه يې يوې او بلې خوا ته خوځول، ژر ښکته شوم، په منډه د موټرونو له منځه ووتم، وړاندې په بل موټر کې کېناستم، خو ډېر ژر د روغتون مخ ته ښکته شوم.

د خلکو ګڼه ګوڼه زياته وه، وړاندې ورغلم، د معلوماتو ورکوونکي راته ځای راوښود، منډه مې کړه، د دهليز بر سرته د بېړنۍ خونې مخ ته په تن ډبل، د لنډې ږيرې سړي ښکته او پورته ګړندي ګامونه اخيستل، بغل ته په لويې چوکۍ بل پوخ ډنګر سړی ناست و، ږيره يې خرېيلې ښکارېده، لاندې ځمکې ته يې کتل، تر څنګ يې يو ځوان ولاړ و، کوبای پتلون يې کړی و، لوڅې متې او په زنه يې موټی ږيره نښتې وه، کله به يې د خونې د ور له پاسه سرې اشارې ته وکتل، کله به يې بېرته په تن ډبل سړي ته کتل، چې په تېزۍ تېزۍ يې ګامونه اخيستل...

همدلته مې دېوال ته تکيه وکړه، د ور له پاسه سرې اشارې ته مې دوه سترګې نيولې وې، په دې کې يې تر خوا شنه اشاره روښانه شوه، ودرېدم، د خونې ور خلاص شو، د سپينو جامو لرونکی سړی ترې راووت، پوزې ته يې شنه ټوټه اچولې وه، درې نارينه ژر ورمخته شول، په تن ډبل، د لنډې ږيرې لرونکي سړي په وارخطايۍ ترې وپوښتل:

ـــ ډاکتر صيب! لور مې...ښکلا لور خوبه مې ښه وي؟

ټول د ځواب په تمه ول، د زړه درزا مې اورېده، ټول وجود مې سست و، ډاکتر مخ ته لاس پورته کړ، شنه ټوټه يې لېرې کړه، د ولاړ ډبل سړي په اوږه يې لاس کېښود، ورو يې وويل:

ـــ بښنه غواړم، موږ پوره کوښښ وکړ، خو ومو نشوه ژغورلای!....

پای

زه بدلمنه نه يم!

درز سره، وريه زوره پورې شو...شينکۍ زېړه ګونه پخلنځي ته رانوته، ور ته يې ملاجوخته کړه...کېناسته، هکه حيرانه پاتې وه چې څه وکړي، سترګې يې په منګي ونښتې، زرپورته شوه دمنګي خواته يې منډه کړه، منګی يې په کنډولي راکوږکړ، لاسونه يې لړزېدل...اوبه دکنډولي ترڅوکوواوښتې، پام يې بل چېرته و، زريې منګی سيده کړ، کنډولی يې په دواړولاسونوپورته کړ، دوه درې ګوټه يې ترستوني تېرشول، غاړه يې لنده شوه، کنډولی يې په لاسونوکې ټينګ نه شو، شاته شوه...لاندې يې وکتل، دکنډولي ټوټې پرتې وې، ډېره ناقراره وه، پخلنځي کې څو وارې ښکته پورته لاړه، لاس يې په تندي کېښود، يودم ودرېده...دکشرخان خبره يې ذهن ته راغله چې په بربتويې پټې شونډې وخوځېدې:

ـــ شينکۍ!! ډېره ښکلې ښکارې...

شينکۍ ټکان وخوړ...لږه مخکې ولاړه ، بېرته تاوه شوه، بيايې خپلې زارۍ په يادشوې:

ـــ کشرخان!... دخدای نه وډارشه...نږدې راته راينشې...

له خولې نه يې چغه ووته ، پخلنځي کې يې شاوخواوکتل هېڅوک نه ول، دېوال ته نږدې کېناسته، له سترګوڅخه يې اوښکې روانې شوې، موراوپلاريې په زړه راوورېدل...ځان ورته ډېره بې وسه ښکاره شوه، لږه شېبه غلې وه خوبيايې څه په يادشول:...کشرخان دخپل کاوبای پتلون جېب ته لاس کړ، دسګرټوقوطی يې راووېسته، يويې ترې خولې ته کش کړ...مخ يې راواړو، شينکۍ دخونې په کونج کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناسته وه، ټیکری یې له سر نه لوېدلی ؤ، پښې یې ځانته راټولې کړې وې، اواره لرزېده، دکشرخان له خولې تورلوګی ووت ، لږمخته راغی خوله یې وخوځېده:

ـــ مه ډارېږه!... زه درسره واده کوم...خوپام چې اوس مشرخان ته څه ونه وایې.

***

دتوتکیوشورشو، شینکۍ سترګې وازې کړې...په چت کې ورته ځاله ښکاره شوه، دتوتکی بچیان وچونګېدل، موریې خوله کې څه ورکړل، بېرته له کړکۍ ووته، شینکۍ غوښتل چې له ځایه پورته شي خوټول بدن یې دردکاوه، په ستونزوپورته شوه، وړاندې لاړه...دمات کنډولي ټوټوته یې لاس وړاندې کړ، چې دمشرخان غږیې ترغوږشو:

ـــ شینکۍ!...وه شینکۍ!!.

شینکۍ زرله پخلنځي ووته:

ـــ دغه ده در غلم.

داوړدې چېلې لاندې مشرخان په کټ کې بالخت ته ډډه کړې ، یوه پښه یې په بله اړولې اوشخه لونګۍ یې ترخوا ایښې وه، دشینکۍ په لیدوېې په تندي کې ګونځې پیداشوې، زیاته یې کړه:

ـــ وجلی!...څنګه دې رنګ الوتی!؟

ـــ هغه ...ماااا...ما...

دشینکۍ خولې ته څه رانغله، پدې کې کشرخان له کومې پیداشو، اوپه خبروکې ولوېد:

ـــ هغه داسې ده پلاره! چې... شینکۍ سپي وډاره کړه.

دمشرخان له تندي ګونځې ورکې شوې، په بربتوېې ګوتې کش کړې، لستوني یې ترڅنګلوپورته کړل، له سوړاسویلي سره یې خبره له خولې ووته:

ـــ یوخوداجرګونه نه خلاصېږو، زوی مې داڅوورځې کېږي له خارج نه راغلی، ما لاورسره دزړه خواله نه ده کړې.

کشرخان موسک شو، دپلارترڅنګ کېناست، مشرخان په شینکۍ غږکړ:

ـــ شینکۍ! ډېرستړی یم...لږتریخ چای راته راوړه.

ـــ دستي... مشرخان.

شینکۍ پخلنځي ته روانه شوه، کشرخان ورته سترګولاندې موسک شو...

***

شپې تېرېدې...دخان ښځه اوماشومان دګرمۍ له لاسه کابل ته تښتېدلي ول، راتلوته یې لاوخت ډېرؤ، خوله بلې خواشینکۍ اوس هغه پخوانۍ شینکۍ نه وه، بلاسوچونوپه سراخیستې وه، دکشرخان ورتګ پخلنځي ته زیات شوی ؤ، دشینکۍ رنګ ورځ تربلې خرابېده، کله کله به یې زړه یودم خراب شو، ډېره به وارخطاشوه، خوبیابه یې دکشرخان په خبروځان ته ډاډورکړ:

ـــ شینکۍ!! ته مې ډېره خوښېږې.

یوه ورځ دکلي یوه مشره ښځه خان کره راغله، دبېرته تګ وخت کې شینکۍ ورته دخپل زړه بدوالي خبره وکړه، خوبېرته یې داسې ځواب واورېدچې سترګې یې رډې راوښتې، پخلنځي ته یې منډه کړه، په غوږونوکې یې دښځې خبره کړنګ شوه:

ـــ واه...شینکۍ! ته خو امېدواره یې...

شینکۍ نه پوهېده چې څه وکړي، څوځله یې چړې ته لاس کړچې ځان ووژني، خوبیابه دکشرخان خبروپرېښښوده:

ـــ شینکۍ! مه ډارېږه... زه درسره واده کوم.

شینکۍ ډاډه شوه اوله ځانه سره یې خبرې پیل کړې، لکه بل څوک چې ورته مشوره ورکوي:

ـــ دکشرخان خوښېږم، زه بایدمشرخان له دې خبرې خبرکم.

بیابه له ځان سره موسکه شوه اوشونډې به یې وخوځولې:

ـــ بیابه سره واده وکو.

شپې زړه نازړه دمشرخان خونې ته ننوته، مشرخان له ځانه سره څه شمېرل، څوپاڼې یې مخ ته ایښې وې، دشینکۍ په لیدوېې وویل:

ـــ شینکۍ؟... راځه لورې!

زړه یې غټ کړوړاندې لاړه ، مشرخان بېرته مخ دپاڼولورته ښکته کړ، دشینکۍ ژبه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بنده بنده شوه:

ـــ مشرخان!...

ـــ اورم يې...

دشينکۍ رنگ زېړشو، په لړزېدلي غږيې ژبه جوړه کړه:

ـــ زماپه خېټه...دکشرخان ماشوم دی...امېدواره يم.

مشرخان يودم هک حيران پاتې شو، سرې غټې سترگې يې شينکۍ ته پورته کړې، شينکۍ څوړندسرولاړه وه، مشرخان له قهره سورشو...وړاندې راغی:

ـــ څه دې وويل!؟

شينکۍ لاندې ځمکې ته سترگې سيخې کړې وې، مشرخان دويم ځل ونه پوښتل، لاس يې پورته شو، له خولې يې چغه ووته:

ـــ شينکۍ!!...

شينکۍ ښې اړخ ته ړنگه پرېوته...په کيڼ غومبوري کې يې دغټوډبلوگوتونښه پاتې وه، پدې کې کشرخان په منډه خونې ته رانوت، مشرخان په ډېرقهرورته دشينکۍ خبره غبرگه کړه، خوځواب ورته په وارخطايۍ ورکړل شو:

ـــ په ماباوروکه پلاره! داجلۍ دروغ وايي، زه څنگه داسې کاروکم.

شينکۍ مخ پورته کړ، سترگې يې له اوښکوډنډې وې ، مخامخ ورته يوه مکاره اودروغجنه څېره ښکاره شوه، مشرخان له ډېرې غوسې څوگامه شاته لاړ ببرته راتاؤشو:

ـــ موراوپلاردې زمونږډېرخذمت کړی، دهغوی له مرگه وروسته مې لکه خپله لورگڼلې، خوتامې اخرپه څوی داتورولگوه.

کشرخان له ځان سره موسک شو، شينکۍ غريونيولې وه، خوله يې جوړه کړه چې څه ووايي خومشرخان ترې بياوارونيو:

ـــ ته يوه بدلمنه جلۍ يې!!...

دشينکۍ سترگې رډې راووتلې، په ژړغوني غږ يې له خولې خبره ووېسته:

ـــ نه مشرخان!...زه بدلمنه نه يم...

مشرخان بياپرې چغه کړه:

ـــ بس که!!...

دشينکۍ سترگې ورپېدلې...وډاره شوه، ټول بدن يې اوارلرزېده، خودمشرخان غټې سترگې له سرورگونوڅخه ډکې وې، په کرکه يې وويل:

ـــ زه نوره تاخپل کورکې نشم ساتلی...اوځه زماله کوره!..

په همدې کې مشرخان له ډېره قهره مخ شاته واړو...څوگامه وړاندې لاړ، کړکۍ ته ودرېد، سرې هواپرې ولگېده...ببرته يې شاته مخ تاؤکړ...په خونه کې يواځې پتلون کړی هلک ولاړؤ، دلوی ورځځيرشرنگ کړ، لږه شېبه وروسته شينکۍ دلوړکمره په څوکه ولاړه وه، له اوښکوډکې سترگې يې دسپوږمۍ رڼاته ځلېدلې...

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

حواله

هلک یو ځل بیا یو یو نوټ سره بېل کړ، خوله یې خوځېده، د هر نوټ په ځنډه کې یو زر (۱۰۰۰) لیکل شوي وو، د اخر نوټ په بېلولو سره موسک شو، د بغل له جېب څخه یې سپین دستمال راوویست، د پیسو بنډل یې پکې تاو کړ، بېرته یې د بغل په جېب کې کېښود، شاته یې مخ واړو، په وروستۍ چوکۍ کې دوه کسان ناست ول، په خپلو کې یې خبرې سره کولې، هلک یو ځل بیا په بغل جېب لاس تېر کړ، ډاډه شو...زر یې په ډرېور غږ کړ:

— استاده! غرمه دې کړه، ځه نو...حرکت وکه.

ډرېور د موټر مخته راتاو شو...مخکې دروازه یې نیم کښه کړه، ویې ویل:

— وروره! له هغې خوا ام خالي راغلی یم، فلانکوچ دی...په درې کسانو خو اوس نشم تلی.

هلک بېرته غلی شو، مخکنۍ چوکۍ ته یې وکتل...یو کس ناست و، وریسې یې خالي چوکۍ شمار کړې، خوله یې وخوځوله:

— اووف...داخو شپږ کسان کم دي.

پدې کې یو بل کس موټر ته پورته شو، شاته چوکۍ ته یې وکتل خو زر د هلک بغل ته کېناست، په لاس کې یې د ګنیو پلاستیک و، هلک ته یې وړاندې کړ، خوهلک ورته د نه خوړلو وویل...پلاستیک بېرته لېرې شو.

شېبه وروسته فلانکوچ په یوه تنګه دره کې روان و، سورلۍ په خپلو کې خبرې کولې، هلک له ښیښې بهر کتل...یو لاس یې تر څنګلې له ښیښې وبستی و، بل یې

په بغل جېب ټینګ نیولی و...

پدې کې یې تر څنګ خندا شوه، هلک زر لاس له ښیښې لېرې کړ، په خوا کې ناست کس ته یې سترګې واړولې...ناست کس ژول شوی ګنی له خولې لاندې د ښي لور ته وغورځوه او په برېتو پټې شونډې یې وخوځولې:

— نور به دې لاس شخ شوی وي!.

هلک حیران شو...ناست کس بیا زیاته کړه:

— څوک یې درنه نه پټوي، لاس دې له جېبه لرې که!.

هلک داځل موسک شو، ویې ویل:

— کله مې دومره پیسې جېب کې ندي ایښې...ځکه.

برېتور سړي د ګنیو پلاستیک هلک ته وړاندې کړ، ویې ویل:

— واخله! خوله دې خوږه که.

هلک له پلاستیک څخه دوه درې دانې پورته کړل، برېتور سړي زیاته کړه:

— نو یو دم دې دومره ډېرې پیسې له کومه کړې؟.

د هلک د خولې له کونج څخه اوبو لاره وکړه، زر یې لستوڼی پرې کش کړ، ژوره ساه یې واخیسته، ویې ویل:

— نن مې ورور راته له ایرانه حواله کړې، دا یې شپږم کال دی چې تلی.

هلک غلی شو...له خولې یې ژول شوی ګنی لاندې وغورځېد، له بلې دانې څخه یې شاوخوا وتلي بڅرکي لېرې کړل، زیاته یې کړه:

— د اوو کلونو خبره درته کوم...ورور ته مې په کلي کې کوژده وکړه، خو وروسته د جلۍ پلار ویل، که د یو ترکتور ماشین پیسې رانکئ، واده نه درکوم.

د هلک په تندي خوله کېناسته...سترګې یې درندې شوې، خو خپلې خبرې یې بیا وغځولې:

— بیا مې ورور د مزدورۍ دپاره ایران ته لاړ...ایله اوس یې د یو ترکتور پیسې حواله کړې.

د هلک سر درد وکړ...لږ غلی شو، خو بیا یې زیاته کړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــــ ورسره وغږېدم...ويل يې...ځو ورځې وروسته را...

پدې کې د هلک خوله بنده شوه، سر يې پرې وګرځېد او سترګې يې پټې شوې.

شېبه وروسته هلک د سر درد حس کړ، پدې کې يې ولی وخوځېد...د چا غږ يې واورېد:

ــــ والکه!...پاڅېږه! په موټر کې خوب پوره کی!؟.

هلک سترګې پرانيستې...سر ته يې ډرېور ولاړ و، نبغ کېناست...شاوخوا يې وکتل، په چوکيو کې سورلۍ نه وه، موټر د کلي د بازار منځ کې ولاړ و.

د هلک سر بېرته لاندې وځړېد، پښو ته يې ژول شوي ګني پراته ول، زر يې لاس په بغل جېب کې دننه کړ...هک حيران پاتې شو، رنګ يې والوت، يو دم يې له خولې چغه ووته:

ــــ پيسې!...پيسې مې!!!؟.

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library